

[Rager.]

Maade, at vi alle vil kunne være tjent med det, og saa vil vi, naar Aaret er gaaet, paa Grundlag af de indhøstede Erfaringer kunne komme et Hanefjed videre. Men det ligger endnu for den danske Lovgivningsmagt Aar fremme, før vi naar til en virkelig og endelig Udformning af en Lovgivning som denne. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling.

Valdemar Thomsen: Dette Lovforslag er — lad mig sige det straks — et nyt Led i et System, der har overlevet sig selv; det er efter Recepten: kun Arbejde og dermed kun Brød paa Fagforeningsbog. Det er en helt ny Lovgivning, som, hvis den faar Lov at udvikle sig, kan faa skæbnsvangre Følger. Faren i saa Henseende er dog ikke overhængende, fordi det kun er et nyt Skud paa et Træ, kan man sige, som et Uvejr har raseret, som ikke taaler Klimaet, som vil falde, naar Vejret igen rejser sig. Saadan er det.

Alligevel var det med en vis Interesse, jeg gennemlæste det Aktstykke, Brevet af 24. August fra Arbejdsgiverforeningen og Fagforeningerne, som har givet Stødet til, at det Lovforslag, vi her behandler, er fremsat. Det er prisværdigt, at de to Organisationer giver Udtryk for deres Beredvilighed til at medvirke til at holde Produktionslivet i Gang og derved, som det hedder, skabe Beskæftigelse for det størst mulige Antal Arbejdere, og det vil man — det kan man se af Skrivelsen — uden Hensyn til gamle Dogmer; det er ikke skrevet paa den Maade, men saadan maa det sikkert opfattes. Organisationerne er blevet enige om i Fællesskab at gøre en Indsats, og det, man særligt mener er af Betydning, er, at Produktionslivet bliver befriet for den Fare, som Arbejdsstandsninger er; hvis disse skal undgaas, siges der i Skrivelsen, maa der tilvejebringes en Form, under hvilken overenskomstsmæssige Spørgsmaal kan finde deres Afgørelse uden Anvendelse af det Middel, der hidtil har ligget i Arbejdskampe.

Med andre Ord: man giver her Afkald paa det, der for Socialdemokratiet har været noget meget afgørende, nemlig den hellige Strejkeret, og det er saamænd meget prisværdigt, bortset fra, at de Herrer Fagforeningsledere af Forholdene er tvunget til at gaa frivilligt med. Dette her med Faren for Arbejdsstandsninger er selvfølgelig kun et Paaskud. Arbejdsstandsninger har gennem Aar praktisk talt været bandlyst, og under den nuværende Situation er Strejker og Lockouter fuldstændig utænkelige, saa det

Paaskud kan ikke for Rigsdagen veje særligt til ved Bedømmelsen af de foreliggende, Forhold.

Med Skrivelsen til Regeringen fulgte et Udkast til Lovforslag, som Arbejdsministeren i sin Fremsættelsestale i Gaar mente tjener de paagældende Organisationer til Ære. Det kan jeg nu ikke give Ministeren Ret i, navnlig ikke hvad dets § 8 angaar, der, saa vidt jeg kan se, var et oplagt Forsøg paa at tvinge Arbejderne ind i Fagforeningerne og Arbejdsgiverne ind i Dansk Arbejdsgiverforening. I det hele taget er altsaa Tendensen den gammelkendte: det faglige og det politiske skal fortsat tvinges op i en højere Enhed. Denne Tendens, tør jeg sige ganske bestemt, kan ikke, ligegyldigt hvordan man end vender og drejer det, bære i den Tid, vi staar over for.

Den højtærede Minister, og man kan vel sige hele Ministeriet, har i det allervæsentligste og i Princippet taget Forslaget, som det fremkom, derfor bliver Resultatet ogsaa, at et Fagforeningsdiktatur, som mange ellers troede skulde være forbi, i Stedet for nu med Venstres og de Konservatives Billigelse bliver stivet af. I Stk. 1 i § 1 hedder det: „Til Varetagelse af faglige, økonomiske og sociale Interesser for derved at fremme Landets produktionsmæssige og erhvervsmæssige Forhold oprettes der et Arbejds- og Forligsnævn.“ Denne Start tyder unægtelig paa, at den højtærede Minister — maaske det var af gammel Vane — bruger den store Hammer vel meget. Den første Tanke, man faar ved at læse Indledningen, er, at saafremt et Nævn af den Art, her er Tale om, virkelig er i Stand til, som det hedder, at varetage faglige, økonomiske og sociale Interesser og fremme Landets produktionsmæssige og erhvervsmæssige Forhold, saa maa formentlig et andet Nævn overmaade let kunne sørge for Resten. Skulde det være Tilfældet, ja, saa er Regeringen og Rigsdagen nærmest overflødige. At Rigsdagen er det, har vi længe haft paa Følelsen. Ogsaa det Lovforslag, vi her behandler, er jo afgjort paa Forhaand, og for Regeringen bærer det altsaa nu samme Vej, forudsat altsaa at den nye Institution, her er Tale om, vil komme til at svare til Forventningerne.

Det kommer den imidlertid ikke, saa meget kan man sige paa Forhaand, da Nævnet efter alt at dømme vil komme til at bestaa af Folk, der slet ikke er i Stand til at varetage økonomiske og sociale Interesser, eller som har Forstaaelse af at fremme Landets produktionsmæssige og erhvervsmæssige Forhold. Hvoraf kan man